

Του Νίκου Μπογιόπουλου

Η συστολή του Γερμανού προέδρου κατά την επίσκεψή του στην Ελλάδα έμοιαζε ανυπόκριτη. Ειδικά όταν βρέθηκε ενώπιον θυμάτων της ναζιστικής θηριωδίας και επισκέφθηκε τόπους μαρτυρίου. Το ίδιο και η «συγγνώμη» του. Καλοδεχούμενη. Όμως η «συγγνώμη» δεν παράγει πολιτικά αποτελέσματα. Όπως δεν είχε παράξει και η «συγγνώμη» του Κλίντον για τον ρόλο και τη στάση των ΗΠΑ όσον αφορά τη χούντα των συνταγματαρχών. Όπως το ζήτημα των γερμανικών επανορθώσεων δεν κλείνει με την αναγνώριση από τη Γερμανία της ηθικής του διάστασης έτσι και η ηθική διάσταση του θέματος δεν επιτρέπει σε κανένα στην Ελλάδα να το χρησιμοποιεί με όρους εσωτερικής κατανάλωσης. Ως αφορμή για εκτόξευση πυροτεχνημάτων πολιτικής επιβίωσης ή πολιτικής υστεροφημίας. Η απαίτηση του ελληνικού λαού για την ικανοποίηση του δικαίου αιτήματος καταβολής των γερμανικών επανορθώσεων δεν μπορεί παρά να στρέφεται κυρίως προς την ελληνική κυβέρνηση. Η οποία κυβέρνηση ισχυρίζεται ότι «η Ελλάδα θέτει πάντοτε αυτό το θέμα (σς: των γερμανικών αποζημιώσεων) σε όλες τις διμερείς συναντήσεις με τη γερμανική κυβέρνηση και θα εξακολουθεί να το θέτει». Αυτό ανέφερε στη Βουλή ο υφυπουργός Εξωτερικών κ. Γεροντόπουλος. Αυτή, όμως, είναι η μια εκδοχή της πραγματικότητας. Η άλλη εκδοχή της πραγματικότητας είναι εκείνη που ισχυρίζεται η Γερμανική Ομοσπονδιακή Βουλή (Ομοσπονδιακό Έντυπο 18/451, 6/02/2014), όπως δημοσιεύτηκε στο epikos.gr, σύμφωνα με την οποία: «Η ελληνική κυβέρνηση δεν έχει ασκήσει τέτοιου είδους αξιώσεις...». Εσείς ποια νομίζετε ότι είναι η αλήθεια;...

Σε κάθε περίπτωση, ακόμα κι αν δεχτούμε ότι το θέμα τίθεται μεταξύ τυρού και αχλαδιού στις διμερείς συναντήσεις, αυτό απέχει παρασάγγας από το να αποτελεί «διεκδίκηση». Αν το ελληνικό κράτος «διεκδικούσε» την καταβολή των γερμανικών επανορθώσεων, τότε δεν θα φτάναμε στο σημείο να ακούμε πριν από δυο χρόνια στη Βουλή από τον κ. Σταϊκούρα σχετικά με τους φακέλους της υπόθεσης των γερμανικών αποζημιώσεων ότι οι υπηρεσίες «τους έχασαν» (!), «δεν τους βρίσκουν» (!), «τους ψάχνουν αλλά δεν ξέρουν πού είναι» (!)...

Ευτυχώς, ακόμα κι όταν οι κυβερνήσεις «χάνουν» ή «βρίσκουν» τους φακέλους, ακόμα κι όταν η εκτελεστική εξουσία «ξεχνά» ή «θυμάται» - ανάλογα με τις πολιτικές συγκυρίες – την υπόθεση, υπάρχουν εκείνοι που δεκαετίες τώρα πασχίζουν με ακάματη προσήλωση και κρατούν την υπόθεση ζωντανή. Και αυτοί δεν είναι φυσικά οι εκπρόσωποι των εκάστοτε κυβερνήσεων, αλλά οι άνθρωποι που συγκροτούν το «Εθνικό Συμβούλιο Διεκδίκησης των Οφειλών της Γερμανίας προς την Ελλάδα».

Ας δούμε συνοπτικά σε τι συνίστανται αυτές οι διεκδικήσεις, όπως περιγράφονται στην ανακοίνωση του Συμβουλίου της 26/11/2010. Η Γερμανία μας οφείλει:

1) 7,160 δισ. δολάρια που επιδίκασε υπέρ της Ελλάδας η Διεθνής Διάσκεψη Ειρήνης των Παρισίων (1946) για τις καταστροφές που προξένησαν τα γερμανικά στρατεύματα στην οικονομική υποδομή της χώρας.

2) 3,5 δισ. δολάρια από το δάνειο που οι κατοχικές δυνάμεις υποχρέωσαν την Ελλάδα να τους παράσχει, πέραν των εξόδων συντήρησης των κατοχικών στρατευμάτων.

Επιπλέον οφείλουν στην Ελλάδα:

3) Την επιστροφή των αρχαιολογικών θησαυρών που αφαίρεσαν τα γερμανικά στρατεύματα κατοχής από τα μουσεία της χώρας και από τους αρχαιολογικούς χώρους καθώς και

4) τις αποζημιώσεις προς τα θύματα των θηριωδιών των γερμανικών στρατευμάτων κατοχής σε βάρος των κατοίκων 100 περίπου ολοκαυτωμάτων (πόλεων και χωριών) αλλά και γενικότερα σε βάρος του άμαχου πληθυσμού.

Αυτά συνθέτουν το δίκαιο όσο και ανεκπλήρωτο αίτημα του ελληνικού λαού. Και αυτά οι ελληνικές κυβερνήσεις τα ξέρουν. Και δεν έχουν δικαίωμα να τα βάζουν σε φακέλους που άλλοτε τους «χάνουν» και άλλοτε τους «βρίσκουν» για να τους βάλουν, όμως, στο ράφι... Από πρώτο χέρι, επίσης, οι ελληνικές κυβερνήσεις γνωρίζουν:

Πρώ τον: Με διάφορους χειρισμούς η Γερμανία κατάφερε επί δεκαετίες να αναβάλλει την εκπλήρωση αυτών των υποχρεώσεων της μέχρι που φτάσαμε στην υπογραφή από την επανενωμένη Γερμανία της οριστικής συνθήκης ειρήνης στη Μόσχα το 1990, τη λεγόμενη συμφωνία «2+4». Εκτοτε πέρασαν σχεδόν 25 χρόνια με τη μεν Γερμανία να μην εννοεί να αναγνωρίσει και πολύ περισσότερο να εξοφλήσει το χρέος της, τις δε ελληνικές κυβερνήσεις να μην τολμούν να θέσουν ούτε καν ως νύξη το θέμα. Εκτός αν θεωρείται «νύξη» ότι μέσα σε δυόμισι δεκαετίες η εκτελεστική εξουσία περιορίστηκε σε τρεις (!) όλες κι όλες δηλώσεις (από μία του Μητσοτάκη και του Σαμαρά το 1990 και μια του Αβραμόπουλου, πρόσφατα)....

Δεύτερον: Οι οφειλές της Γερμανίας προς την Ελλάδα, όσον αφορά στις καταστροφές στην οικονομική υποδομή της χώρας και το κατοχικό δάνειο, έχουν υπολογιστεί με αγοραστική αξία δολαρίου του 1938, που σημαίνει (όπως σημειώνει το Εθνικό Συμβούλιο στην ίδια ανακοίνωση) ότι το πραγματικό μέγεθος των οφειλών ξεπερνά σε σημερινές τιμές τα 162 δισ. ευρώ.

Από την πλευρά των ελληνικών κυβερνήσεων η κατάσταση αυτή «αντιμετωπίζεται» ως εξής: Οι ελληνικές κυβερνήσεις

α) Άλλοτε μοιάζουν να κρύβονται – ανομολόγητα - πίσω από τη θεωρία πως «για την Γερμανία το θέμα έχει κλείσει». Αλλά όπως αποκάλυψε χτες η «Real News» είναι τα έγγραφα του ίδιου του γερμανικού κοινοβουλίου που αναγνωρίζουν ότι το θέμα του γερμανικού κατοχικού δανείου είναι ανοικτό...

β) Άλλοτε κρύβονται «περιμένοντας» γνωμοδοτήσεις του Νομικού Συμβουλίου του κράτους, που προφανώς είναι χρήσιμες, αλλά η αναμονή τους δεν αποτελεί άλλοθι για την ανυπαρξία πολιτικής δραστηριοποίησης εκ μέρους της εκτελεστικής εξουσίας.

γ) Αυτές οι κυβερνήσεις που δεν κάνουν τίποτα – επί της ουσίας - για την διεκδίκηση των επανορθώσεων, είναι οι ίδιες που παραλαμβάνουν «υποβρύχια που γέρνουν», που συναλλάσσονται με τη «Ζήμενς», τη «Χόχτιφ», την «Ντόιτσε Τέλεκομ», την «Ντόιτσε Μπανκ» κ.ο.κ.

Αυτή είναι η αλήθεια. Την οποία η ελληνική κυβέρνηση θα προσπαθήσει να συσκοτίσει καλυπτόμενη και πάλι – αυτή τη φορά πίσω από τις δηλώσεις του Κάρολου Παπούλια. Η αλήθεια είναι ότι καθ' όλη τη διάρκεια των «διπλωματικών μαχών» ανά τας Ευρώπας, ουδέποτε τόλμησαν μεταπολεμικά οι εγχώριοι κυβερνώντες να θέσουν επί της ουσίας το θέμα των οφειλών της Γερμανίας προς την Ελλάδα.

Μια αποκαλυπτική ιστορία...

Και κάτι ακόμα: Το ελληνικό κράτος που επί επτά δεκαετίες από τις ναζιστικές σφαγές μένει με σταυρωμένα τα χέρια, υπήρξαν στιγμές που έφτασε στο σημείο ακόμα και να «φτύνει» στη μνήμη των θυμάτων. Ναι, να «φτύνει!

Αποκαλυπτική επ' αυτού είναι η ιστορία της δικαίωσης των κατοίκων του Διστόμου από τον ιταλικό Άρειο Πάγο, στον οποίο προσέφυγαν οι Διστομίτες διεκδικώντας αποζημιώσεις για τις θηριωδίες των ναζί. Αλλά γιατί οι κάτοικοι του Διστόμου αναγκάστηκαν να αναζητήσουν το δικίο τους στην... Ιταλία; Για τον πολύ απλό λόγο ότι:

Η εκτέλεση ανάλογων θετικών αποφάσεων των ελληνικών δικαστηρίων τορπιλίστηκε, «πάγωσε» και απαγορεύτηκε (!) στην Ελλάδα μετά από παρέμβαση των κυβερνήσεων του ΠΑΣΟΚ και των αρμόδιων υπουργών του επί της Δικαιοσύνης.

Και ενώ αυτή ήταν η «πολιτεία» του ΠΑΣΟΚ, της ΝΔ και του ελληνικού κράτους γύρω από το θέμα, όταν η Γερμανία προσέφυγε κατά της απόφασης του ιταλικού Αρείου Πάγου στη Χάγη, τότε η κυβέρνηση Παπανδρέου, το Γενάρη του 2011, δήλωσε όψιμα - και για λόγους εσωτερικής κατανάλωσης - ότι θα παραβρεθεί ως «συμπαραστάτης» των Διστομιτών στο Δικαστήριο της Χάγης... «Ξεχνώντας», βέβαια, ότι επρόκειτο για μια υπόθεση που η ίδια είχε ναρκοθετήσει στο εσωτερικό της Ελλάδας!

Υστερόγραφο: Σε τέτοιο βαθμό έχει ναρκοθετηθεί αυτή η υπόθεση που η Χάγη αντί να δικαιώσει τους Διστομίτες, τελικά... ικανοποίησε τις θέσεις της Γερμανίας. Για να αποδειχτούν, και με αυτόν τον τρόπο, δυο πράγματα: Πρώτον, ότι το περίφημο «διεθνές δίκαιο» δεν είναι (ούτε αυτό) «τυφλό». Δεύτερον, ότι το ζήτημα των γερμανικών αποζημιώσεων δεν θα λυθεί με νομικούς, αλλά με πολιτικούς όρους. Ότι, δηλαδή, πέραν της νομικής του διάστασης, συνιστά ένα κατ' εξοχήν πολιτικό ζήτημα. Και ως τέτοιο, ως πολιτική διεκδίκηση, θα βρει την λύση του. Η πολιτική διεκδίκηση των γερμανικών επανορθώσεων είναι μονόδρομος για τον ελληνικό λαό. Όχι μόνο απέναντι στη Γερμανία. Αλλά – δυστυχώς - απέναντι και στις κυβερνήσεις τις... ελληνικές. Που επειδή ακριβώς είναι ελληνικές, όσοι τις συγκρότησαν και τις συγκροτούν, δεν νοείται ιστορικά να αφεθούν να ξεμπερδέψουν με καμία υποκριτική «συγγνώμη» (που, άλλωστε, ούτε κι αυτή δεν έχουν πει)...

Πηγή: enikos.gr